

Aarhus Bispeembede.

Aarhus, den 30. September 1925.

I Skrivelse af 5. d. M. til Deres Højærværdighed har Kirkeministeriet begæret en Erklæring fra hver af Folkekirkens Biskopper angaaende Spørgsmaalet om Betimeligheden af en Ændring af Bestemmelserne i Lov om Sognebaandsløsning og Kirkers Brug af 30. Juni 1922 § 14 ff., der gør Adgangen for en Frimenigheds Medlemmer til Benyttelse af Folkekirkens Kirker til Gudstjenester m. m. afhængig af vedkommende Biskops Skøn om den paagældende Frimenigheds Lære og Ritus.

Idet jeg i denne Anledning først maa bemærke, at jeg i det faktisk foreliggende Tilfælde, et Andragende fra nogle i Refsvindinge Sogn boende Medlemmer af den om Pastor Thorkild Skat Rørdam i Ryslinge dannede Frimenighed, er enig med Biskoppen i Fyns Stift, saaledes som han i sin Skrivelse af 31. August d. A. til Ministeriet har fremsat sin Opfattelse af de gældende Lovbestemmelser, skal jeg dernæst udtale, at det forekommer mig vanskeligt at danne sig noget Skøn om Rækkevidden af det nævnte Spørgsmaal, før der maatte foreligge en nærmere Udformning af den ommeldte Ændring i Lovbestemmelserne.

Det er mig ikke klart, om der ved en Undersøgelse af Sagen i hvert enkelt Tilfælde, før en Tilladelse som den ansøgte kunde gives, maa tænkes paa hvert Tilfælde, hvor en Sognekirke ønskes overladt Medlemmer af Ryslinge Frimenighed, eller paa hvert Tilfælde, hvor eventuelle nye Frimenigheder med afvigende Lære og Ritus ønsker at holde Gudstjeneste i en Sognekirke. Det er mig heller ikke klart, om en Erklæring fra vedkommende Menighedsraad skal tænkes blot at skulle angaa de ydre og økonomiske Betingelser for Sognekirkens Brug eller indeholde et sagligt, teologisk begrundet Skøn over den paagældende Frimenigheds Forhold til Folkekirkens Lære og Ritus.

Skønt der i vor Kirkelovgivning kan findes Fortilfælde af Undtagelseslove givne med en enkelt Situation for Øje, synes der mig at være en væsentlig Forskel paa en Lov, hvis Hensigt har været at lokalisere det paagældende Tilfælde, og en speciel Lov for den i Ryslinge dannede Frimenighed, fordi det vanskeligt kunde undgaas derved at give en i hele Folkekirkens Forhold indgribende Anerkendelse af denne Frimenigheds Daabsritus, hvis kirkelige Gyldighed jeg fremdeles maa bestride. At tillade Frimenighedspræsten i Ryslinge frit at forkynde sin Lære og døbe efter sit maaske skiftende Daabsritual i Folkekirkens Kirker uden at give f. Eks. de unitariske Samfund den samme Ret synes mig uholdbart. Men Tanken om ved en almindelig Dissenterlov at give alle andre i alt Fald protestantiske Trossamfund Adgang til Brug af Folkekirkens Kirker vil sikkert møde en alvorlig Modstand alle Vegne.

Medens jeg derfor ikke vil kunne anbefale Tanken om en Ændring af de herhenhørende Bestemmelser i Loven om Kirkers Brug af 30. Juni 1922 paa det foreliggende Grundlag, kunde jeg, som tidligere udtalt, ønske, at der ved en Ændring i Lov af 19. April 1907 § 5 blev aabnet Adgang for andre Frimenigheder end de i Lov af 11. April 1911 § 4 nævnte til ved Begravelser at benytte Sognekirkerne i Stedet for eller i Mangel af Kapel paa Kirkegaardene.

Th. Schiøler.

Til Biskoppen over Københavns Stift.